

HỒI 64

Phụ Tử Trùng Phùng

Ra đến con đường tiến về ngoại ô nam thành, hai gã lập tức yên tâm phần nào. Chỉ thấy ngàn ngàn vạn người đang vội vàng tranh cướp nhau đi về phía trước, tiếng khóc, tiếng la hét vang trời, không còn phân biệt được đâu là binh, đâu là tặc nữa. Ai ai cũng chỉ muốn rời khỏi Dương Châu thành tránh nạn.

Từ Tử Lăng đỡ Khấu Trọng chen vào giữa đám đông, từ từ dịch từng bước nhỏ tiến lên, bầu trời đen kịt, khói bốc lên từ phía hoàng cung dày đặc, thành Dương Châu phong quang mỹ lệ chỉ trong một đêm đã biến thành chốn địa ngục khủng bố nhất trần gian. Khi hai gã sắp đi tới một lối rẽ thì chợt nghe tiếng vó ngựa dồn dập, rồi một người cao giọng quát vang: "Phụng mệnh tân nhiệm thống soái Vũ Văn Hóa Cập, các ngươi phải lập tức quay đầu, bằng không sẽ giết không tha!".

Chúng nhân đồng thanh hét vang, không hề để ý tới, chỉ tiếp tục tăng tốc đi vào lối rẽ, còn kẻ vừa phát ngôn kia cũng không biết đã đi đâu mất. Khấu Trọng ghé sát tai Từ Tử Lăng nói: "Đây chính là sức mạnh của quân chúng, chỉ cần biết lợi dụng, sẽ có thể phát huy công hiệu lớn tới không ngờ".

Từ Tử Lăng cười khổ đáp: "Ngươi để chút tinh thần mà đi đường có được không? Ta đỡ thế này đã mệt lắm rồi".

Lời còn chưa dứt, thì phía sau đã có một đám nam nữ chen lên, đẩy bọn gã đi lên phía trước mười mấy bước, ngẩng mặt lên nhìn thì ra đã tới vùng đồng trống rồi. Hai gã đi theo dòng người, trải qua thiên gian vạn khổ mới rời khỏi được Giang Đô, dọc theo đường sông đi tới Đơn Dương, chỉ cần tìm thấy tòa thanh lâu lớn nhất ở đó là Bận Gian Tiểu Viện là có thể thăm dò được hành tung của Hương Ngọc Sơn, Tố Tố. Khấu Trọng nội thương trầm trọng, cũng may là dọc đường bọn gã đã ngưng lại bên rừng nghỉ ngơi hai ngày, công lực của Từ Tử Lăng hồi phục hoàn toàn, có thể giúp đỡ Khấu Trọng liệu thương.

Sau mười ngày đường, Đơn Dương đã ở ngay trước mắt. Hai gã gặp phải một đám dân chạy nạn mới biết được Đỗ Phục Uy và Phụ Công Hựu đã chiếm được Đơn Dương, cư dân

trong thành đang nhao nhao chạy về các cùng quê phụ cận để tránh nạn. Cuối ngày hôm đó hai gã đã tới Định Thạch Trấn ở phía Đông Bắc Đơn Dương thành, mười căn nhà trong trấn thì đã có tới chín căn trống không, không khí ảm đạm thê lương như sắp có đại nạn lâm đầu. Khấu Trọng đi tìm người hỏi han một hồi, quay lại nói: "Thì ra năm ngày sau khi Dương Quảng bị giết, Lý Tử Thông nghe tin đã suất lĩnh đại quân tấn công Dương Châu, tên nhát gan Vũ Văn Hóa Cốt không dám nghênh chiến đã ngồi thuyền bỏ chạy, nếu không phải về Lạc Dương thì cũng là đi Trường An rồi".

Sau đó lại cười ha hả nói tiếp: "Tên tiểu tử này vẫn chưa dám làm hoàng đế nên đã lập cháu của Dương Quảng là Tần vương Hạo lên làm hoàng đế. Hình như là đã đến Trường An để cầu an rồi".

Từ Tử Lăng đang ngồi bên cạnh miệng giếng mỉm cười nói: "Đường xa binh mệt, Vũ Văn Hóa Cốt tiếng tăm xưa nay đều không được tốt lắm, người người đều coi hắn như là con chó của hoàng đế, hiện giờ cũng chỉ là một con chó quay lại cắn chủ của nó mà thôi, căn bản không được lòng người. Ta không tin hắn có khả năng làm được hoàng đế! Hừ! Không cần nói đi Trường An, dù là đi Lạc Dương thì Lý Mật cũng có chịu bỏ qua cho y không?".

Khấu Trọng cười cười nói: "Đương nhiên hắn không thể đến được Trường An! Nghe nói Lý phiệt đang tiến quân tới Trường An, chỉ có điều không biết thắng bại thế nào? Tên tiểu tử Lý Thế Dân này không đơn giản đâu".

Từ Tử Lăng thở dài than: "Người nghĩ nhiều thế để làm gì, hiện giờ ta lo lắng nhất chính là Tổ tỷ. Không cần nói cũng biết hiện giờ Đơn Dương đã rối loạn vô cùng, không hiểu bọn họ có xảy ra chuyện gì không nữa? Lão gia lại chẳng phải thiện nam tín nữ gì, nếu để ông ta phát hiện ra chúng ta ở trong thành thì cũng chẳng khác gì bị Vũ Văn Hóa Cốt bắt là mấy đâu".

Khấu Trọng cười khố nói: "Cho dù mọi người ở Đơn Dương có biến thành lão hồ hết, chúng ta cũng phải đi tới đó, nếu không chúng ta sẽ mất liên lạc với Tổ tỷ".

Chủ ý đã định, hai gã lại tiếp tục lên đường. Mấy hương trấn xung quanh Đơn Dương đều đã biến thành đồng gạch vụn, có lẽ đây là kiệt tác của lũ Tùy binh vừa chạy khỏi Đơn Dương. Tâm tình hai gã như trầm hẳn xuống. Đơn Dương đã ở trong tầm mắt, hai gã liền ngồi xuống thương nghị phương pháp vào thành. Từ Tử Lăng nói: "Tường thành của Đơn Dương thấp hơn Giang Đô một chút, nhưng cũng cao tới mấy trượng, nếu như không có dây thừng và móc, thì dù ta với người có luyện thêm mười năm Ô Độ Thuật cũng không nhảy lên

được, phải làm thế nào đây?" Lúc này y phục của hai gã đã rách bươm, đầu tóc dơ bẩn, ở trong thời kỳ phi thường này, có bao nhiêu ngân lượng cũng không thể dùng được.

Hơn hai mươi ngày nay Khấu Trọng chỉ ăn dã quả trong rừng, miệng đã nhạt nhẽo vô vị từ lâu, trong lòng chỉ muốn vào thành, cười hì hì nói: "Không ai ngờ rằng chúng ta sẽ đến Đôn Dương đâu, thêm vào đó bây giờ chính chúng ta cũng không nhận ra được mình nữa, chỉ bằng cứ nghênh ngang thẳng tiến mà đi vào cổng thành đi".

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Trong thời chiến, vì đề phòng gian tế xâm nhập nên cửa thành phòng ngự nghiêm mật, chúng ta cứ đi vào như vậy chỉ sợ sẽ có vấn đề".

Khấu Trọng cười ha hả nói: "Người lại quên chúng ta là võ lâm cao thủ rồi hay sao? Không vào được thì chạy, sau đó lại nghĩ cách khác. Bây giờ hãy vứt bỏ thanh đao quý của người đi đã! Đi nào!".

oOo

Không ngờ sự việc lại nằm ngoài dự liệu của hai gã. Lúc vào thành, chỉ thấy người nào cũng bị quân Giang Hoài của Đỗ Phục Uy hỏi cung cẩn thận, nhưng khi đến lượt hai gã, đám binh lính gác thành chỉ hỏi một hai câu, sau khi biết bọn gã là nạn dân ở Dương Châu chạy tới thì liền để cho vào thành. Sau khi vào thành, Khấu Trọng cao hứng nói: "Những ngày xui xẻo của chúng ta cuối cùng đã qua rồi, từ khi đến phủ Trác Nhượng, không biết có phải bị vận đen của y ảnh hưởng hay không mà chúng ta cứ đen đủi suốt, còn sém chút mất mạng ở Giang Đô nữa".

Từ Tử Lăng cười cười nói: "Trác Nhượng đã chết rồi, người còn nói gì nữa. Chuyện này nói đi cũng phải nói lại, cả đại kiếp như vậy mà chúng ta cũng không chết, quả thực là hồng phúc tề thiên rồi".

Nghĩ đến việc phải tìm Tố Tố, Khấu Trọng đành gạt đầu nhận sai: "Đúng! Đúng! Chúng ta hồng phúc tề thiên. Chà! Nhưng hình như có gì không đúng thì phải! Hương tiểu tử đó không phải nói sau khi vào thành đi thẳng chừng ba trăm bộ là có thể nhìn thấy tiểu viện cái con bà gì của hắn hay sao? Chúng ta giờ đã đi cả ngàn bước rồi, tại sao không thấy cái chiều bài quý quái gì đó nhỉ?".

Từ Tử Lăng giật mình, run giọng nói: "Hồng rồi! Người có nhớ mấy ngôi nhà cháy ở đằng kia không, sợ rằng chính là ở đó đó!".

Hai gã ngồi xuống đầu đường như hai tên khất cái, hoang mang nhìn người qua kẻ lại thừa thớt trên đường. Thỉnh thoảng có một tốp quân Giang Hoài đi qua nhưng cũng không chú ý đến hai gã, mấy năm gần đây khắp nơi đều là dân chạy nạn, tình cảnh như vậy sớm đã không còn là chuyện lạ mắt nữa.

Khấu Trọng thở dài: "Ta thật muốn gặp một tên Tùy binh là giết một tên, gặp hai tên thì giết hai tên quá! Đi thì đi cho xong đi! Đâu có ai lưu giữ bọn chúng, tại sao trước khi đi còn phải phóng hỏa giết người làm chi nữa? Cướp bóc nhất định phải phóng hỏa sát nhân hay sao chứ?".

Từ Tử Lăng nhặt giọng nói: "Oán trời trách đất cũng chẳng có ích lợi gì, chiếu lý thì loại người tuyệt đỉnh thông minh như tên Hương tiểu tử đó nhất định phải có cách để liên lạc với chúng ta chứ?".

Khấu Trọng khổ não nói: "Chúng ta đã ngồi đây cả nửa ngày rồi mà cũng chẳng có ai đến liên lạc gì cả, có nên tiếp tục đợi tiếp hay là đi kiếm vài bộ y phục sạch sẽ, vài thứ để lót dạ và một nơi nghỉ qua đêm?".

Từ Tử Lăng dài người đứng dậy nói: "Sớm biết người đã hết kiên nhẫn rồi mà! Đi thôi!".

oOo

Từ Tử Lăng nằm trên giường luyện công, đến lúc Khấu Trọng quay về gã mới tỉnh lại. Đây không phải là lữ quán hay khách sạn gì, mà là một căn phòng trống của một căn nhà mà chủ nhân của nó đã bỏ đi. Hai gã tạm thời chiếm dụng làm nơi ẩn thân. Từ Tử Lăng ngồi dậy hỏi: "Có thăm dò được tin tức gì không?".

Khấu Trọng ngồi xuống bên cạnh gã nói: "Ta đã lưu lại ám ký của mỹ nhân sư phụ ở khắp nơi trong thành, nếu Hương tiểu tử nhìn thấy, chắc là sẽ biết chúng ta đã vào thành".

Từ Tử Lăng nói: "Tình hình bên ngoài thế nào rồi?".

Khấu Trọng lắc đầu nói: "Ban ngày còn đỡ, đến tối thì không ai dám ra đường nữa. Cửa tiệm không phải đóng cửa thì là trống không, thủ hạ lão gia thật không biết điều, lúc nào cũng có kẻ vào dân cư làm chuyện xằng bậy, làm cho người oán trời giận, chẳng trách mà

mỗi khi nghe tin quân Giang Hoài xuất hiện ở đâu là dân chúng ở đó đều bỏ nhà bỏ cửa mà ra đi".

Từ Tử Lăng nói: "Theo ta thấy thì Hương tiểu tử đã dẫn Tố tử đi nơi khác rồi, lão gia của chúng ta có nhiều cừ nhân như vậy, nói không chừng Ba Lăng bang cũng là một trong số đó, Hương tiểu tử tự nhiên phải tránh nơi đầu sóng ngọn gió này".

Khấu Trọng đang trầm ngâm thì chợt nghe tiếng gõ cửa vang lên. Hai gã lấy làm lạ, vừa ngạc nhiên vừa kinh hãi, đưa mắt ngơ ngác nhìn nhau. Khấu Trọng đột nhiên nhảy dựng lên: "Nói không chừng chính là Hương tiểu tử, bởi vì trong ám ký ta đã chỉ đường cho hắn tới đây!".

Từ Tử Lăng cả mừng, bổ người lao ra cửa, lên tiếng hỏi: "Ai?".

Bên ngoài hoàn toàn không có tiếng đáp lại. Khấu Trọng cảm thấy không hay, lập tức đến bên Từ Tử Lăng, hạ giọng nói: "Không xong rồi! Lập tức chạy mau!".

Một tiếng thở nhẹ vang lên ở giữa phòng. Xương sống hai gã lạnh toát, lập tức quay người lại nhìn, chỉ thấy vị lão gia cao gầy của hai gã đầu đội mũ cao, chấp tay sau lưng đứng giữa nhà, mặt không biểu tình lạnh lùng nhìn hai gã. Trong những người mà Khấu Trọng và Từ Tử Lăng không muốn gặp, có lẽ Đỗ Phục Uy là người đứng hàng đầu, dù là Lý Mật hay là Vũ Văn Hóa Cập cũng không đến nỗi như vậy. Hai gã nghĩ đến Đỗ Phục Uy tất đã có chuẩn bị khi đến đây, nhất định đã bố trí thiên la địa võng rồi mới hiện thân nhận mặt cha con với hai gã, trong lòng thầm kêu khổ. Khấu Trọng ho khan một tiếng nói: "Nơi này là địa bàn của lão gia, không cần phải làm trò nữa, hãy gọi thủ hạ của cha ra đi".

Đỗ Phục Uy bật cười: "Hảo tiểu tử! Ngươi vẫn giảo hoạt như vậy, định thử xem lão gia của ngươi có bố trí gì hử? Nói thật cho ngươi biết! Sáng sớm nay sau khi biết tin các ngươi vào thành, cha đã chạy một mạch hơn bốn chục dặm đường để về đây gặp hai tên tiểu tử các ngươi, hiện giờ một tên cận vệ tùy thân cũng không có nốt, muốn chạy thì cứ chạy đi!".

Khấu Trọng cười ha hả nói: "Cha là thiên hạ đệ nhất cao thủ, tất sẽ tự trọng thân phận, hiện giờ bọn hài nhi đều tay không tấc sắt, cha có thể khoan nhượng cho ba ngày, đợi chúng con chuẩn bị thỏa đáng rồi chúng ta mới ra ngoài thành tìm một chỗ quyết chiến bà nó một trận được không?".

Đỗ Phục Uy ngửa mặt lên nhìn trần nhà, nhạt giọng nói: "Ta muốn nói chuyện riêng với Khấu Trọng vài câu".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cảm thấy ngạc nhiên vô cùng, thâm nhủ lẽ nào y định hạ thủ từng người một, có điều y đâu cần phải làm chuyện mất mặt như vậy, bởi dù hai gã có liền thủ lại đi nữa, muốn đối phó vị cao thủ nhất đẳng trong thiên hạ này cũng chẳng khác nào nằm mộng giữa ban ngày.

Từ Tử Lăng ngấm ngấm cảm thấy sự tình có cơ chuyển biến, thâm nhủ dù sao cũng chết, chi bằng liều với y một phen, gật đầu nói: "Vậy ta sẽ đợi bên ngoài!" Dứt lời liền tung mình nhảy ra cửa sổ.

Đỗ Phục Uy thần tình nghiêm túc, ngồi xuống một chiếc ghế, nhẹ giọng nói: "Tiểu Trọng! Ngồi xuống đi!".

Khấu Trọng lo lắng hoang mang ngồi xuống một chiếc thái sư ỷ khác đặt bên phải y. Đỗ Phục Uy cúi đầu trầm tư giây lát rồi bình tĩnh nói: "Vũ Văn Hóa Cập đã theo Dương Quảng quá lâu rồi, có rất nhiều thói quen không thể sửa đổi được, sau khi đến Bành Thành, do thủy lộ bị Lý Mật phong tỏa nên đã chuyển hướng đi về Trường An theo đường bộ, hy vọng sẽ khống chế được kinh sư sớm hơn Lý Uyên một bước. Nghe nói y đã ra lệnh cưỡng đoạt hơn hai ngàn chiếc xe bò của dân gian, còn ngu ngốc tới mức dùng những xe này để vận chuyển cung nữ và trân bảo cướp được của Dương Quảng, còn vũ khí và lương thực thì lại bắt binh sĩ vác trên lưng, khiến cho binh sĩ sinh biến, kẻ cầm đầu không ngờ chính là kẻ đã cùng y liền thủ giết chết Dương Quảng, Từ Mã Đức Kham. Tuy y đã bình định được chuyện này, nhưng nguyên khí đã thương tổn không ít. Ôi! Vũ Văn Hóa Cập trước giờ nổi danh cơ trí, thật không ngờ lại thất sách như vậy!".

Khấu Trọng không hiểu tại sao một con người cùng hung cực ác như Đỗ Phục Uy lại rảnh rỗi nói những chuyện như vậy, cực chẳng đã đành phải nhẫn nại lắng nghe. Đỗ Phục Uy lại nói tiếp: "Chỗ ngu xuẩn đó của y đã bị Lý Mật lợi dụng, họ Lý đã ra lệnh cho Từ Thế Tích và Trầm Lạc Nhận phục binh ở Lê Dương, đánh bại Vũ Văn Hóa Cập, thương vong vô số, nữ tử tài vật đều bị cướp hết. Vũ Văn Hóa Cập dựa vào võ công tuyệt thế, suất lĩnh hai vạn tàn binh chạy lên Ngụy huyện ở phía bắc, e rằng khó có lại phong quang như ngày trước nữa".

Khấu Trọng thất thanh nói: "Vậy thì thanh thế của Lý Mật không phải càng vang dội hay sao?".

Trong lòng bất giác nghĩ đến Bồ Sơn Công Lệnh truy sát gã và Từ Tử Lăng, tình hình của hai gã càng lúc càng trở nên bất lợi. Lại nghĩ đến tình cảnh trước mắt, trừ phi là có thần tiên trợ giúp, bằng không thì hôm nay hai gã khó mà thoát khỏi tay của Đỗ Phục Uy. Đỗ

Phục Uy quay mặt lại nhìn thẳng vào mắt gã nói: "Giữa tiểu Trọng người và Tiểu Lăng, ta thích tên tiểu tử người hơn một chút, có muốn biết nguyên nhân không?".

Khẩu Trọng tưởng rằng y nói ngược, mỉm cười nói: "Lão gia quá yêu, hài nhi thật không dám nhận!".

Khoé miệng Đỗ Phục Uy khẽ nhếch lên, lộ một nụ cười khó hiểu, nhẹ giọng nói: "Hài tử người có muốn biết nguyên nhân không?".

Khẩu Trọng đành nói: "Lão gia cứ nói đi! Hài nhi có không muốn nghe cũng không được mà!".

Đỗ Phục Uy không hề để ý đến lời lẽ châm chọc của gã, nhạt giọng nói: "Bởi vì tên tiểu quỷ người tương đối giống ta!".

Khẩu Trọng ngạc nhiên nhìn y, lần đầu tiên cảm thấy thành ý của Đỗ Phục Uy. Đỗ Phục Uy tránh né mục quang gã, đưa mắt nhìn ra phía trước, chậm rãi nói: "Vũ Văn Hóa Cập cũng không biết kiếm lấy cái gương mà tự soi mình. Võ công của y có thừa, nhưng danh vọng thì lại không đủ. Tin tức hôn quân bị giết vừa truyền đến Lạc Dương, Dương Thế Sung đã lập tức lập Việt Vương Dương Động lên làm hoàng đế bù nhìn. Trong thời đại này, kẻ nào có binh quyền trong tay thì kẻ ấy có thể khống chế đại cục, còn không thì dù là võ công cái thế cũng chỉ là một võ sĩ siêu phàm trác tuyệt hay là một thích khách mà thôi".

Khẩu Trọng thấy trong lời của y có ý khác, lần đầu tiên tập trung tinh thần để suy đoán mục đích Đỗ Phục Uy muốn nói chuyện riêng với gã. Đỗ Phục Uy vẫn nói với vẻ chân thành: "Lý Uyên là cái thá gì chứ, có điều không ngờ khuyến phụ lại sinh hổ tử, tên tiểu tử Lý Thế Dân đó trước sau dụng kế, lừa cho cả người Đột Quyết lẫn Lưu Vũ Châu đều không tấn công Thái Nguyên, khiến cho Lý phiệt không phải lo lắng phía sau, lại dùng kỳ binh đánh bại Tống Lão Sinh, công thẳng đến Trường An, lập Đại vương Dương Hựu lên làm hoàng đế, suýt chút nữa thì làm cho Lý Mật tức chết".

Ánh mắt Đỗ Phục Uy chuyển dịch lên người Khẩu Trọng, trầm giọng nói: "Hiện giờ Tùy thất chỉ còn có hư danh, mấy kẻ hậu nhân tuy đều lần lượt được lập làm hoàng đế nhưng chỉ là hồi quang phản chiếu mà thôi, sau một hai trận nữa chắc sẽ hoàn toàn bị tiêu diệt. Đối với những kẻ có chí thống nhất thiên hạ thì đây chính là cơ hội ngàn năm có một, ngoại trừ Lý Mật ra, thử hỏi còn có ai có thể tranh phong với Đỗ Phục Uy này chứ?".

Hai mắt Khẩu Trọng sáng ngời, xạ ra những tia nhìn nóng bỏng, nhưng không lên tiếng đáp lời Đỗ Phục Uy. Đỗ Phục Uy vỗ mạnh xuống chiếc bàn nhỏ bên cạnh một cái, chiếc bàn

làm bằng gỗ cứng lập tức vỡ nát thành từng mảnh vụn. Khấu Trọng giật mình đánh thót, đưa mắt hoang mang nhìn y. Song mục Đổ Phục Uy xạ ra hai đại thần quang xưa nay chưa từng nhìn thấy, nhìn gã chằm chằm nói: "Nếu Khấu Trọng con thành tâm thành ý nhận Đổ Phục Uy này làm cha, đổi họ Đổ, Đổ Phục Uy ta sẽ coi con như con ruột, đồng thời trợ giúp con trở thành hoàng đế sáng lập ra triều đại mới!".

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Lão gia không muốn làm hoàng đế ư?".

Đổ Phục Uy ngửa mặt cười dài đáp: "Lý Mật muốn làm hoàng đế, Vũ Văn Hóa Cập muốn làm hoàng đế, Đậu Kiến Đức muốn làm hoàng đế, Lý Uyên tuy nhất gan như cá nhưng cũng muốn làm hoàng đế. Người người đều muốn làm hoàng đế, nhưng còn Đổ Phục Uy này..., ta chỉ sợ phụ một thân võ công, không chịu được cảnh tịch mịch của kẻ chí tôn vô thượng!".

Khấu Trọng nhìn y với vẻ nghi ngờ, thử dò hỏi: "Lão gia thực sự muốn nhường đế vị cho hài tử sao?".

Đổ Phục Uy trầm giọng nói: "Cá và tay gấu, hai thứ ấy khó mà kiêm đắc, giả như ta chỉ muốn con giúp ta lên ngôi hoàng đế, ngày sau nhất định sẽ bị con giết chết. Cả con và Từ Tử Lăng đều là loại người thiên sinh không chịu khuất phục trước bất cứ ai, ngay từ khi gặp gỡ lần đầu tiên là ta đã biết điều này rồi".

Khấu Trọng giật thót mình, lúng túng nói: "Nếu con thật sự nhận lão gia làm cha thì lẽ nào lại hại người chứ?".

Đổ Phục Uy thở dài: "Trong cuộc tranh đoạt đế vị, luân thường đạo lý đều có thể vứt bỏ sang bên hết cả, nhân nghĩa đạo đức đâu thể làm được gì? Kẻ có thể làm đại sự ai mà không trọng thực tế, khinh hư ngôn, hành sự tâm lang thủ lạt chứ? Đổ mỗ xem trọng con chính là vì con là hạng người ấy, vừa có dã tâm lại vừa có thủ đoạn. Vì vậy mà cả giang hồ đều nói rằng con và Từ Tử Lăng may mắn, duy chỉ có Đổ mỗ mới biết được chỗ lợi hại của hai người các con. Thử hỏi ai có thể lừa gạt hay khiến cho hai đứa tiểu tử các con phải khuất phục được chứ?".

Tới đây, y ngưng lại giây lát rồi nói tiếp: "Tiểu Lăng và con là hai loại người hoàn toàn khác nhau, cho dù ta giết nó, nó cũng tuyệt đối không chịu nhận ta làm cha".

Sau đó nghiêm mặt nhìn Khấu Trọng nói: "Bây giờ chỉ cần con quyết định thì thiên hạ này sẽ là vật trong túi hai chúng ta!".

Khấu Trọng vuốt tay lên trán suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên hỏi: "Nếu hài tử không đáp ứng, lão gia liệu có giết con không?".

Đỗ Phục Uy cười khố nói: "Ta vốn có ý này, nhưng lại nghĩ nếu không phải con cam tâm tình nguyện, sau này con phòng cha, cha phòng con thì còn có ý nghĩa gì nữa? Con nói như vậy, quả thật là ta đây không ngờ tới, xem ra có lẽ con không chịu tiếp nhận tấm lòng của Đỗ mỗ rồi!".

Song mục Khấu Trọng ánh lên những tia sáng kỳ dị, giống như đang chìm vào một thế giới của mộng ảo, chậm rãi lên tiếng: "Nếu thiên hạ của con phải nhờ lão gia mới đoạt được thì quả thật là chẳng có ý nghĩa gì cả. Đúng vậy, đích thực con có chí hướng tranh bá thiên hạ, nhưng cái con muốn trải qua chính là quá trình tranh bá thiên hạ đó, con muốn dùng máu và mồ hôi của mình để tay trắng dựng nên đại nghiệp, cha có hiểu hay không?" trong ngữ khí không giấu nổi vẻ khát khao vô bờ.

Đỗ Phục Uy dài người đứng dậy, ngửa mặt cười như điên dại nói: "Con có biết một tiếng gọi cha vừa rồi đã cứu hai cái mạng nhỏ của con và Từ Tử Lăng hay không? Vừa rồi ta đã chuẩn bị xuất thủ! Thôi được rồi! Hai đứa tiểu tử các con mau lập tức ra khỏi thành ngay, đảm bảo không có người nào cản trở đâu, nhưng lần sau gặp lại thì đừng trách người cha này trở mặt vô tình!".

Sau đó lại mỉm cười nói tiếp: "Tốt nhất hai đứa nên tìm một nơi nào kín đáo tạm lánh một thời gian, bằng không sẽ trở thành oan hồn của Bồ Sơn Công Lệnh lúc nào không biết đó".

Nói đoạn bật cười ha hả, lắc mình biến mất.

- o O o -